Я прийду уже з посрібленими скронями,

Обважнілий під умовностями й узами,

В той завулок з тополиними колонами,

Що тече мені під серце, наче музика.

Під воротьми, де літа мої проходили,

Я об спогади спіткнуся, мов загнузданий.

І хлюпне мені тремкою прохолодою

Твоїх пальців лебедино-біла музика.

Я прийду сюди аж ген із того досвітку

Хлопчаком у полинялому картузику,

І розтане сивий іней мого досвіду

У завулку, що гучить мені, як музика.

А кохання найгрізнішими указами

Ні зів'яти, ні вхолонуть — не примусити.

А єдиних слів, на жаль, було не сказано...

А для чого ті слова, як плаче музика?